

הריני במה שאמר זה דבריו קיימין. והלשון משמע דרך דיעבר. והטעם – דנהי דהראשון הפריש כסדרן, מ"מ השני עשאן בבת אחת. וזה אסור לכתחילה. עי' תוס' תמורה ד' ע"א: דאמר מעשר של זו בזו מעושרות וגרסינן בירושלמי על הראשונה בעשה ועל השניה בלאו ויש לפרש על הראשונה אם קבע מעשרותיהן בתוכה עובר בעשה שהיה לו להקדים מעשר ראשון לשני והרי קרא שם בבת אחת מיהו לאו ליכא כיון דלא הקדים שני לראשון כו'. וכ"מ.

ובזה אתי שפיר המנהג שלנו שאנו אומרים עשרת בני הזמן כל אחד בפני עצמו ואין יוצאין בהקורא, משום דהא מבואר במגילה דף ט"ז ע"ב דצריך לאומרן בנשימה אחת ובזה לא שייך לצאת ע"י אחר. ובזה א"ש מה שהם נכתבים אותיות גדולות בתוך המגילה דהא במסורה לא נמנו מאותיות גדולות דהא מבואר בתוס' ברכות דף מ"ו ע"ב ד"ה והטוב דהיכא דכל הקהל צריכין לאמר – זה צריך לכתוב גדול – ז"ל התוס': "ונאמן אתה" של ברכת ההפטרה הוא מן הברכה העליונה ולכך הוא נכתב גדול שבימים הראשונים היו רגילין לעמוד כל הקהל ולומר בקול רם נאמן אתה וכו' כשהיה התינוק מגיע שם. והכא נמי כן וא"ש.

הלכה יז

פקח שנשא ונתחרש אינו מוציא לעולם, אע"פ שאנו רואים שהוא חריף ומבין כו', (כדלעיל במערכת שוטה).

אבל אם נשא כשהוא חרש, מגרש ברמיזה שאין קדושיו קדושי תורה, כשם שכונס ברמיזה כך מוציא ברמיזה.

בן בתירא אומר חרש קופץ ונקפץ, מפרש רש"י שקפיצה זה סימן קלוש פחות מרמז, ובן בתירא מיקל לסמוך גם על קפיצה. הרמב"ם והרי"ף סוברים שקפיצה עדיפה מרמז ובן בתירא מחמיר דלא סגי ברמיזה אלא צריך דוקא קפיצה היינו שימסור ויתן בידו. גם מפרש רבנו שמה שאמר רשב"ג שפקח ונתחרש מגרש כותב בכתב ידו כו', הכוונה שצריך לכתוב את הגט בכתב ידו ולא שיאמר לאחר לכתוב.

ז"ל הרמב"ם: מי שנשא כשהוא פקח ונתחרש ואין צריך לומר נשתטה אינו מוציא לעולם עד שיבריא, ואין סומכין על רמיזת החרש ולא על כתבו אף על פי שדעתו נכונה ומיושבת עליו, אבל אם נשא כשהוא חרש מגרש ברמיזה שאין קידושיו קידושין מן התורה כמו שביארנו, וכשם שכונס ברמיזה כך מוציא ברמיזה.